

[Arbejdsministeren]

me til at indeholde hjemmel for først og fremmest kommuner og amtskommuner til at oprette beskæftigelsesprojekter for unge ledige under 25 år med mindst 3 måneders ledighed.

Kommunerne har i årenes løb vist et stort engagement i bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden, og det er derfor naturligt at give dem en større mulighed for selv at tilrettelægge indsatsen alt efter, om de enkelte unge i de forskellige kommuner har behov for beskæftigelsesforanstaltninger eller for andre arbejdsmarkedsaktiviteter eller for uddannelse. Det skal altså være nemmere at tilpasse aktiviteterne til de lokale forhold. Som hovedregel skal kommunerne selv kunne beslutte, hvilke projekter de vil oprette, og de skal også selv kunne anvise de projekter, hvor de er arbejdsgivere.

Blandt de foranstaltninger, jeg vil nævne, er også en ordning, som vi tit har drøftet her i folketinget, nemlig arbejdstilbudsordningen. Denne ordning henvender sig ganske vist til alle A-kassemødlemmer under 60 år, men for de unge under 25 år gælder det, at de skal have et arbejdstilbud tidligere end dem, der er over 25 år.

De unge langtidsledige var også de første, man, som det i øvrigt også er anført som ønskeligt i ungdomsudvalgets betænkning, gav mulighed for uddannelse i stedet for et arbejdstilbud. Dette skete i erkendelse af, at ikke alle unge har en tilstrækkelig uddannelse og derfor har svært ved at opnå fast tilknytning til arbejdsmarkedet.

Gennem disse foranstaltninger, som supplerer de nævnte bestræbelser på at iværksætte uddannelsesforanstaltninger for unge og ikke mindst den almene økonomiske politik, hvis formål er at bringe erhvervslivet i sving og dermed nedbringe ledigheden for alle, også de unge, tilstræber regeringen at bekæmpe det utålelige fænomen, der hedder ungdomsarbejdsløsheden.

Men kunne man så ikke, som ungdomsudvalget i sin betænkning anfører, som sit første eller primære forslag på arbejdsmarkedsområdet give en egentlig sikring eller en garanti for uddannelses- eller beskæftigelsestilbud til alle unge under 25 år med 3 måneders forudgående ledighed?

Det lyder kønt og tiltrækkende, men jeg ville være uhyre skeptisk over for en ordning med en egentlig lovfæstet garanti. Garanti-

ordninger, hvor unge ledige skal sikres et tilbud om uddannelse eller beskæftigelse, vil ikke være løsningen på ungdomsarbejdsløsheden. Garantiordninger kan nemlig være med til at gøre de unge passive, så de sætter sig ned og venter på et godt tilbud i stedet for selv at gøre noget for at komme i gang, eller det kan skabe nogle forventninger hos de unge, som ikke senere går i opfyldelse. Endelig kan unge, der placeres gennem garantiordninger, også tage plads op for andre unge, som søger at komme ind på uddannelses- og arbejdspladser på normale vilkår.

Erfaringerne med de to ungdomsgarantiforsøg i Århus og Storstrøms amter er ikke overbevisende. Som eksempler kan nævnes, at over halvdelen af de unge således igen blev arbejdsløse efter endt deltagelse i forsøget. De unge opnåede kun i ringe omfang uddannelse gennem forsøgsordningen, selv om uddannelse var meget højt prioriteret. Forsøget var i alt for stor udstrækning præget af ekstraordinære beskæftigelsesforanstaltninger.

Det vil sige, at en garantiordning efter de erfaringer, der findes, ikke i tilstrækkeligt omfang forbedrer de unges situation. Det er helt afgørende, at de unge, også de lidt mere vanskeligt stillede unge, ikke beskæftigelsesmæssigt anbringes i job, som i forhold til det normale arbejdsmarked betragtes som marginale. Det må understreges, at målet er at få de unge ført ind på det normale arbejdsmarked.

Jeg vil i denne forbindelse ikke undlade at pege på, at der i arbejdsformidlingen i handlingsplanen for 1985 vil blive iværksat en række initiativer, der netop tager sigte på at styrke formidlingen af job på det ordinære arbejdsmarked. AFs opsøgende virksomhed over for arbejdsgivere styrkes og udvikles med nye metoder, og AFs servicetilbud til arbejdsgiverne forbedres samtidig.

I 1985 vil samtlige AF-regioner tage lokalt tilpassede initiativer, der mærkbart skal forbedre samarbejdet med regionens arbejdsgivere om at skaffe ordinære job til bl.a. de unge. I den lokale planlægning af disse initiativer spiller arbejdsmarkedsnævnene en central rolle. Her vil man særlig have opmærksomheden henvendt på de beskæftigelsesområder, hvor der på grund af beskæftigelsesudvidelse eller nye eller specielle kvalifikationskrav er et særligt behov for arbejdskraft,